

Hồi Ký Đánh Tàu

5 NGÀY TRÊN ĐẤT GIẶC

Hồi ký chiến tranh biên giới

CAO SƠN

dtv-ebook.com

Mục lục

Phần 1

Phần 2

HỒI KÝ ĐÁNH TÀU - 5 NGÀY TRÊN ĐẤT ĐỊCH

Cao Sơn
dtv-ebook.com

Phần 1

Hồi ký đánh Tàu- 5 ngày trên đất địch- Cao Sơn

Mặt trận Hà Giang thập niên 1980: Hồi ức 5 ngày trên đất địch

Ngày đấy em thuộc Tiểu đoàn 5, trung đoàn 692 (đoàn Thanh Xuyên, đơn vị trước đây của Lê Đình trình), sư 301, Quân khu Thủ Đô lên tăng cường cho mặt trận. Lên đến Bắc Quang, cách thị xã Hà Giang khoảng 80km thì lính đào ngũ hơn nửa. Sợ quá các bác ạ.

Em thì lúc đấy 17 tuổi, bẻ gãy sừng trâu nên còn máu. Từ thị xã Hà Giang, rẽ phải đi lên cổng trời Quản bạ. Đây gọi là cửa tử vì pháo Trung Quốc suốt ngày giã cua. Bọn em hành quân bộ.

Chập tối, cả đơn vị dừng chân nghỉ ăn cơm. Cơm xong, em với thằng Toàn cặm găng gô xuống suối mức nước lên đun pha trà. Đột nhiên có nhiều tiếng nổ dữ dội. Trung Quốc pháo kích đấy. Đất đá bay rào rào. Em với thằng Toàn ngã dúi ngã dui. Sợ không thở được. 15 phút thì pháo dứt, Toàn nằm cạnh em không nhúc nhích. Em lay nó dậy, nó không nhúc nhích. Nó đi rồi các bác ạ.

Sau đó, em ở trên ấy 6 tháng. Bọn em tiếp quản của đặc công. Nếu em không nhàn thì đấy lính của M113. Đại hình điểm cao đấy rất buồn cười. Phía bên Trung Quốc thì rất dốc và có nhiều vật cản, phía bên ta thì thoải và trống trơn. Chính vì vậy, bên kia mới tổ chức đánh theo phân đội 3 người. Đánh kiểu đó, bộ binh ta khóc thét vì địa hình trống trải. Trong kỹ thuật quân sự, mỗi nước có một lực lượng dọn chiến trường riêng của mình. Mỹ lấy không quân làm lực lượng dọn chiến trường. Liên xô lấy tên lửa. Trung Quốc thì dùng pháo binh. Chính vì vậy, chiến thuật của chúng

nó là rút pháo. Cấp tập, dồn dập vào những vị trí chúng cho là trọng yếu. Khoảng 30 phút sau khi pháo bắn, bộ binh mới xông trận.

Đó là lý do tại sao bọn Tàu khoái chơi pháo thế. Những chuyện thù địch là pháo Tàu bắn giỏi đến mức đạn chui vào nòng pháo ta là phết lác. Khi pháo bắn, trinh sát pháo phải nằm trong trận địa pháo để báo về hiệu chỉnh. Có khi pháo đập luôn cả vào vị trí đang ẩn nấp.

Sau trận pháo đầu tiên. Em đã hiểu thế nào là chiến trường. Bọn em thu dọn đồ đạc nhanh chóng và hành quân tiếp.

Khi lên đến chốt. Thật kỳ lạ. Bọn em vừa qua 3 tháng huấn luyện bản lĩnh, quân lệnh như sơn, tóc tai quần áo chỉnh tề. Nhưng trên này, lính chốt trông như người rừng. Họ thực hiện 3 không:

1. Không mặc quần áo mới (chỉ người chết mới thay quần áo mới) 2. Không cắt tóc cạo râu (Sợ vận đen) 3. Không bắt tay và chào tạm biệt (sợ tạm biệt rồi mãi mãi không về)

Bọn em nhanh chóng vào hầm. Gọi là hầm cho oai, pháo đập trúng thì 10 hầm như thế cũng không tránh nổi. Em cùng hầm với thằng Chính. Thằng này quê Hải Hưng, nói ngọng, núc nào cũng mơ ước được ăn nòng nọc.

Thằng Chính lên đây 3 tháng, nó đánh 5 trận rồi. Em hỏi nó có sợ không. Nó bảo trận đầu sợ đi... bắn được. Nằm dưới hầm, thò súng lên trời kéo một băng.

Thằng Chính hơn em 3 tuổi đời. Nó nhập ngũ trước em 3 năm. Đúng ra, giờ

này nó phải ở quê cày ruộng rồi mới phải. Nó bảo, hôm đó, chúng nó đã được ra

quân. Đơn vị cách nhà ga 15 km đi bộ. Một số thằng cần được quyết định là về

ngay. Một số còn lưu luyến anh em, ở lại đêm cuối với anh em, mai đi sớm ra ga.

Chính cũng vậy, 3 năm ăn cùng mâm, ngủ cùng giường với nhau, còn một đêm hàn huyên, nên nó ở lại. Không ngờ, đêm hôm đó, bọn Tàu giở chứng. Toàn đơn vị được đặt trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu cao độ. Những cậu nào về từ chiều thì thôi, cậu nào còn ở lại thì phải ở lại để chiến đấu. Vậy là nó phải ở lại và hôm nay đang ngủ với em trong hầm chữ A, bên kia là đất Tàu.

Em là lính mới, nhiều cái bỡ ngỡ chưa biết, Chính phải chỉ bảo từng ly từng tý. Chẳng hạn như là, ra khỏi hầm phải đội cái mũ côm điện nặng 1,4kg. Đầu em thì nhỏ, đội vào cứ lủng là lủng lảng. Em nghĩ chỉ chẳng cần mảnh đạn mảnh pháo, chỉ cần hòn đá rơi vào cái mũ sắt này em cũng lộng óc mà chết.

Đầu hầm luôn đặt một khẩu cối cá nhân 60 và 2 hòm đạn đã nhồi liều phóng. Chính bảo em tranh thủ mà ngủ, ngủ được lúc nào là ngủ ngay. Bọn Tàu nó đánh không kể giờ đâu. Chính kiểm tra lại cơ sở đạn, kéo cơ bãm, khoá an toàn, đặt súng xuống rồi nằm ôm. Một lát thì thấy nó gáy như sấm.

Em ra khỏi hầm, nhìn ngó các hầm xung quanh. Các hầm được nối với nhau bằng giao thông hào. Em chạy qua mấy hầm chơi, tìm mấy thằng cùng đơn vị. Có

mấy thằng đang khóc tu tu. Em cũng hơi hãi nhưng không đến mức ấy. Đại đội

trưởng nhắc em về hầm. Giọng nói ông mem mòng đến không ngờ. Sau này em mới

hiều, trên này, cái sống và cái chết cách nhau gang tấc. Mọi người luôn cảm thấy cần nhau, dựa vào nhau để sống, vì vậy, không có chủ nghĩa quân phiệt như của mấy ông sỹ quan dưới kia.

Đêm hôm ấy, em không ngủ được. Hoàn toàn không phải vì sợ, mà thấy tiếc

thời gian cho giấc ngủ. Cứ nghĩ rằng, mình ngủ và chẳng biết liệu ngày mai mình có dậy không, thế là lại cố căng mắt để thức.

Một đêm yên tĩnh trôi qua.

Sáng sớm, thằng Chính dậy. Nó đứng ***** ngay trước cửa hầm. Một tay cầm vòi phun lung tung, một tay cầm quả đạn cối to bằng cái bắp ngô thả vào khẩu cối

60. Tiếng nổ đầu nòng làm em giật mình, vợ khẩu súng, đội mũ sắt lao ra cửa hầm. Thằng Chính cười hềnh hếch bảo đấy là bắn cầm canh. Em kêu phí đạn thế, Tàu nó sang thì lấy đầu ra đạn mà đánh. Thằng Chính bảo, phải bắn cho chúng nó biết chủ

quyền của Việt Nam ở trên điểm cao này. Các hầm xung quanh cũng thế, anh em

vừa ***** vừa bắn, ngoạn mục lắm.

Trời sáng rõ, em leo lên hầm nhìn sang bên tàu. Cũng rừng cũng núi như ở

bên ta. Sao nó còn muốn lấy đất ta làm gì?

8h sáng, em được lệnh tập trung. Khả năng hôm nay lại đánh. Một trung đội được lệnh vòng ra sau đánh vào lưng khi tấn công chúng tấn công điểm cao. Em nằm trong nhóm đó. Thằng Chính nhìn em đầy lo âu, nó không chào tạm biệt, chỉ bảo em cẩn thận.

Bọn em xuất phát, có trinh sát dẫn đường. Hành trang gọn nhẹ: lương khô, nước, 2 quả lựu đạn, súng và 100 viên AK.

Trinh sát là thằng Sơn rùa, quê ở Đan phượng, trước là lính trung đoàn 72,

trình sát luồn sâu. Cu cậu cũng mới được đi lên đây. Riêng nó có la bàn và bản đồ. Địa điểm tập kết thì chỉ mình nó biết.

Đi đến chầu. Bọn em dừng lại ăn lương khô. Mặt trăng Sơn tái ngắt, không hiểu vì đói hay mệt. Ăn xong nó lại giục anh em đi mau. Nó truyền lệnh xuống phía dưới cho những người đi sau xoa dấu vết. Bỏ mẹ, sao lại phải thế? Sao lại phải xoa dấu vết. Em chưa có kinh nghiệm chiến trường nhưng cũng thấy nghi ngờ.

Trời tối. Bọn em dừng chân ở một thung lũng. Mọi người tản ra, không được

nói chuyện, ko được hút thuốc, không có ánh lửa. Em tiến đến chỗ Sơn rùa. Nó

đang cặm cái đèn pin bịt vải đen chỉ khoét một lỗ bằng hạt gạo soi bản đồ. Em hỏi lạc đường rồi đúng không Sơn. Nó nhìn em sợ hãi hỏi sao biết.

Em bảo thấy mày bắt xoa dấu vết là tao ngờ rồi. Sơn bảo, bỏ mẹ, lạc vào đất Tàu 5 cây rồi.

Em tí ***** ra quẩn. Bây giờ mà gặp lính Tàu, chắc chắn cái thung lũng này thành cối xay thịt. Sơn bảo, có nên nói cho anh em biết không. Em bảo, nên nói để anh em chuẩn bị tinh thần. Trung đội phần lớn là lính mới như em, một số lính cũ, cũng chỉ đánh dăm ba trận thôi, không lại được với lính thời chống Mỹ. Thoạt đầu

mọi người rất hoang mang, sau cũng ổn định dần. Em bảo, tối nay ta cố mà ngủ.

Nếu đánh thì đánh, chết thì chết. Đời trai, một xanh cỏ, hai đỏ ngực, lo gì.

May quá, một đêm yên tĩnh bên Tàu đã trôi qua.

Trời tang tảng sáng, bọn em quyết định nhằm hướng nam tiến. Không cần trình sát, không cần la bàn, không cần cắt góc phương vị, cứ hướng

nam là về đất Việt rồi. Mệnh lệnh được ban ra, tuyệt đối bí mật, gấp địch, mọi người tản thật nhanh. Nếu bị phát hiện. Lính mới không được nổ súng, để lính cũ bắn trước.

Đi được khoảng 2 tiếng, bên sườn núi bên cạnh có tiếng đá rơi rào rào. Anh em vội vang tán ra mỗi người mỗi hướng. Không biết bọn Tàu đã phát hiện ra mình chưa. Không khí như đông đặc lại, thời gian ngừng trôi, ai nấy căng thẳng.

Một tràng AK đột nhiên ré lên, phá tan sự im lặng. Bên kia nhốn nháo, bên ta

nhốn nháo. Thăng Tạo, quê ở phúc thọ, sợ quá tay riu vào cò súng không gỡ ra

được. Bên tàu đã phát hiện ra ta. Chúng chưa biết bên ta có bao người. ta cũng chưa biết chúng thuộc đơn vị nào, binh chủng vào, bộ đội biên phòng hay lính sơn cước.

Sau tràng AK lở làng kia, lập tức ta nổ súng áp đảo ngay. Bây giờ em mới hiểu tại sao chỉ có lính cũ được bắn. Khi chưa biết thực lực của nhau, các bên thường

nghe tiếng súng để

đoán trình độ

tác nghiệm chiến trường của nhau. Nếu tiếng

điểm xạ đều, tăng tăng...tăng tăng. Cứ 2 phát một, đều như giã gạo, không nhanh,

không chậm, ắt hẳn tay cơ cao, đánh trận nhiều. Lính mới thường làm một tràng

dài, bắn vọt lên giới, sau đó lại im bất.

Riêng khoản điểm xạ, sâu tay cò không lo tắc cú, em bắn hơi bị chuẩn. Lúc đó em hơi sợ, lẩm bầm bải: "tiếng súng đã vang trên bầu trời biên giới..." lấy lại được khí thế ngay. Bọn Tàu nhốn nháo chạy ngược chạy xuôi. Chúng có chừng một đại

đội, đóng vất vẻo bên sườn núi. Chúng đang đánh răng rửa mặt buổi sáng. Chắc chúng mới đến đêm qua vì chiều qua chúng em qua đây không gặp.

Em vừa bắn vừa di chuyển. Khoảng 10 phút sau, em hết sợ, máu căng phần phật trên mặt. Em mang có 100 viên đạn nên bắn rất tiết kiệm. Trong điều kiện thế

này, lấy đạn của địch là điều không tưởng. Bọn Tàu bắt đầu ổn định, chúng cũng

đoán ta không đông, chúng bắt đầu triển khai tấn công. Tả khoai ầm ỹ như đi chợ.

Vừa đánh vừa rút. Rút không nhanh chúng chặn khe núi đằng kia thì ng ồi đấy đợi nó nhằm từng thằng nó xơi. Bọn tàu cũng nhìn thấy điều đó, chúng bắt đầu triển khai quân chặn đường rút của bọn em. Bọn em chạy phía dưới, chúng chạy phía trên. Vừa chạy vừa bắn như phim Mỹ. Khi còn cách khe núi một quãng nữa, súng nổ rất mang tai. Em và mấy người nữa, trong đó có thằng Tạo, chặn lại cho mọi người rút lui.

Mọi người nhanh chóng vượt qua khe núi. Em và nhóm ở lại bình tĩnh chặn các đợt phản công của địch. Đạn mọi người để lại cho bọn em khá nhiều. Thằng Tạo nổi hứng bỏ AK, dùng trung liên RBK bắn như vãi trấu. Thằng Luyện dùng AK và khẩu M79, thi thoảng lại đem một quả như tiếng pháo đùng. Bọn em cần cự khoảng 1 tiếng. Thằng Luyện bị một viên xuyên qua bắp tay, may chỉ vào phần mềm. Cái mũ sắt của em bẹp một góc, không hiểu bị bắn lúc nào. May thế cơ chứ, nếu không, chắc vỡ tan thiên linh cái rồi còn đâu.

Khi biết chắc chắn anh em đã thoát khỏi hiểm nguy, bọn em rút lui. Sau khoảng một tiếng. Bọn em bắt đầu rút. Phía bên kia cũng ngừng tấn

công. Em kiểm lại cơ số đạn dược. Thấy còn đủ để đánh trận nữa. Thằng Tạo lấy một quả lựu đạn mỏ vịt, rút gài tịt chốt, buộc vào sợi dây chuỗi, chẳng ngang đường đi. 5 thằng chạy nhanh qua hẻm núi. Chạy khoảng nửa tiếng thì dừng lại thở. Thằng nào mặt mũi cũng đen nhẻm vì khói súng.

Bây giờ mọi người mới chú ý đến vết thương của thằng Luyện, máu vẫn chưa cầm, rỉ rả chảy qua lớp băng. Mặt nó tái xanh vì sợ và vì mất máu. Nó khát nước, em đưa cho nó cái bi đông. Nó uống được 2 hớp em giắt lại, uống càng nhiều càng mất máu. Có tiếng lựu đạn nổ sau khe núi. Thằng Vinh, quê ở ba vì, cười sằng sặc. Ít nhất cũng phải đi 2 thằng Khựa. Em bảo, nghỉ thế thôi. Tiếng nổ vừa rồi chứng tỏ bọn nó đã vượt qua khe núi. Chạy không mau thì thành bia di động cho chúng nó bắn bây giờ.

Lúc ở lại chặn địch, thằng nào cũng thích có nhiều súng đánh cho nó máu. Bây giờ cần rút nhanh thấy lính kinh quá. Thằng Tạo ngoài khẩu AK còn khẩu Trung liên. Thằng Luyện bị thương, tự đi được là may lắm rồi, khẩu AK và khẩu M79 chia cho thằng Vinh và thằng Minh vác. Em xách túi đạn M79, đâu còn mười quả gì đấy, nặng cũng kha khá.

Bọn em tính nhằm trong đầu, đường chim bay về Việt Nam khoảng 2 đến 3 km. Trèo đèo lội suối vòng vo đến 10 km là cùng. Đi nhanh chỉ hết 2 tiếng. Cả bọn mừng khắp khởi. Dọc đường còn bình luận lính sơn cước của Tàu thua xa dân quân tự vệ của mình.

Bên kia sườn núi bỗng có 2 con đại bàng bay vọt lên, lượn mấy vòng trên không mà chẳng chịu xuống. Em là người Hà Nội, nhưng vẫn theo ông đi săn.

Em hiểu rằng có người ở đấy. Vậy thì chết rồi. Thảo nào thấy bọn nó ngừng tấn

công. Anh em đã vội coi thường lính sơn cước. Chúng nó thôi tấn công để triển khai các mũi bắt sống anh em đây mà.

Em bảo mọi người dừng lại hội ý nhanh. Tình hình là không thể đi qua con đường trước mặt. Hai bên là núi đá, vách dựng đứng. Có trèo được lên thì cũng chạm bọn tàu phía bên kia. Chúng nó là lính sơn cước. Xuất thân

là dân miền núi, leo núi nhanh hơn chạy bộ. Mình toàn dân đồng bằng, có mỗi thằng Vinh người Ba Vì, ở đấy còn có núi. Leo thi với bọn Tàu cần chắc cái thua. Tiến lên không được, lui lại không song. Anh em ngồi xuống phiến đá bên đường, ngó nghiêng tìm chỗ nấp.

Đánh nhé, chết thì thôi. Cả năm anh em chưa ai lấy vợ. Chết rồi, bố mẹ khóc một ngày là nguôi ngoai. Thằng Luyện có người yêu rồi. Lúc nhập ngũ có ăn nằm với cô ấy. Chẳng hiểu có đậu giọt máu nào không. Nó sụt sịt ngồi khóc. Anh em chia nhau đầu chỗ đạn. 5 thằng phá lệ chia tay nhau, nói lời vĩnh biệt, thằng nọ mong thằng kia sống để về chăm dưỡng bố mẹ của nhau.

Cứ hi vọng thế thôi. Chứ ai cũng cần chắc cái chết. Sau màn chia tay, thằng nào thằng nấy vào vị trí sẵn sàng chiến đấu. Em chọn một phiến đá cao. Tựa lưng vào vách núi, mặt hướng ra đoạn đường vừa qua. Đàng nào cũng chết thì phải chết cho oai.

Một ý nghĩ loé lên. Chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất. Bọn Tàu đang đuổi theo ta, tại sao ta không đi ngược lại chỗ chúng nó. Ít ra là thoát được trận này. Sau đó tùy cơ ứng biến. Em gọi mọi người, trình bày phương án. Tất cả đồng ý.

Em bảo mọi người bây giờ mình đang chơi trò mèo đuổi chuột. Vì vậy phải nhanh, gọn, giấu bót súng đi chạy cho nhanh. Năm thằng lập tức quay ngược trở lại. Em vẫn giữ khẩu M79 vì nó cũng không nặng lắm.

Đúng như dự đoán, đi được một lúc thì bọn em gặp bọn Tàu. Chúng đi không nhanh, cẩn thận nhưng không lục soát dọc đường. Chúng nghĩ là bọn em đã chạy xa. Chúng đợi bọn em gặp cánh phục kích nổ súng thì chúng mới khép vòng vây. Chính vì đi đều đó, chúng đi qua chỗ 5 thằng nấp mà không hề hay biết. Em nhìn rõ từng thằng đi qua, thằng nào thằng ấy đi trên đá như bay.

Chúng chẳng to hơn anh em là mấy, nhưng rắn rỏi hơn nhiều. Khi thằng cuối cùng đi qua, đợi một lát cho an toàn, bọn em ra khỏi chỗ nấp. Thằng Tạo lại đá ra quăn vì sợ. May lần này nó không bóp cò súng. Em bảo mọi người, bây giờ quay lại chỗ chúng nó đóng quân hôm qua. Trốn đấy là an

toàn nhất. Vì khoảng 1,2 giờ nữa, 2 cánh quân gặp nhau, chúng sẽ xới tung cả cánh rừng này để truy lùng bọn em. Vì vậy, nơi ít có khả năng tìm kiếm chính là chỗ chúng vừa đóng quân.

Khi bọn em trở lại đến khe núi h ồ ỉ sáng đánh nhau, chỗ quả lựu đạn nổ, không h ề có vết máu. Lựu đạn mở vệt khi bật chốt, sáu đến bảy giây sau mới nổ. Chắc là chúng kịp chạy. Bọn em thận trọng leo lên lưng chừng núi. Mười mấy cái xác được xếp ngay ngắn, bọc bên ngoài bằng một túi nilon màu xanh, in ngôi sao bát nhất và chữ Tàu loằng ngoằng.

Chúng nó đã kịp căng l ầu đã chiến. Chắc bên trong có thương binh vì bọn em nghe thấy tiếng la hét đau đớn vọng ra. Thằng Vinh bảo trèo lên phía trên bọn Tàu r ồ ỉ kiểm hốt đá nào ẩn náu. Em bảo lên trên để coi động tĩnh của bọn tàu, nhưng sên chân, có hòn đá nào rơi xuống thì xong phim. Xuống thấp hơn chúng nó, khéo vẫn theo dõi được mà lại an toàn hơn.

Bình thường, chắc mấy thằng phải cãi nhau ỏm tỏi tranh nhau ai bắn trúng,

Tàu chết nhi ều. Bây giờ không ai còn tâm trí để đùa. Bọn em kiểm hốt đá ẩn tạm

vào, giờ lương khô ra ăn. Lương khô chỉ còn một ngày ăn. Bọn em không dám ăn nhi ều, sợ phải ở lại đây vài ngày cho đến khi bọn Tàu rút lui.

Đến chi ều, hai cánh quân gặp nhau đã rút v ề Chúng nói oang oang. Tiếc là em không hiểu tiếng Tàu để nắm tình hình. Mọi người thấy thế bảo đêm nay rút luôn. Em vốn cẩn thận, bảo suy nghĩ cái đã. Em quyết định ở lại đêm nay, đến sáng mai nếu không thấy chúng đổi quân thì rút. Đêm hôm đó, anh em thay nhau gác. Một đờ ỉ dẫn nhưng chẳng dám ngủ.

Đến sáng, một số lính Tàu rời khỏi doanh trại, Chúng đi đổi ca cho bọn phục kích bọn em suốt đêm qua. May chưa. Nếu đêm qua bọn em mò mẫm v ề chắc bị chúng tóm sống.

Ngày hôm đó là một ngày dài nhất trong đời em. Em có cảm giác một ngày dài 100 tiếng chứ không phải 24 tiếng như mọi khi. Thằng Luyện mất nhiều máu, yếu lắm rồi. Nằm bệt trong hốc đá, thêm thiếp ngủ. Thằng Tạo thì người khai lờ. Thằng này đến lạ. Vào trận đánh đấm không đến nỗi nào, cù ra phết. Thế mà cứ trước lúc đánh thì lại hay ti rỉ ra quăn.

Thằng Vinh tựa đầu vào tảng đá. Ngủ mơ, cười tủm tỉm một mình. Thằng này ăn khỏe như trâu, chắc đang mơ được một bữa túy lúy. Thằng Minh ngửi một chỗ, không ngủ, không nói năng, mắt mở thao láo vô hồn, tay mân mê chốt an toàn quả lựu đạn. Em động viên tinh thần mọi người. Thành cô Quảng Trị bé bằng cái nông tằm. Bộ đội ta rúc từ dưới cống ngầm đánh cả tháng có sao đâu. Bây giờ ở đây, rừng núi đại ngàn mịt mù thế này. Bọn Khựa tìm chúng ta sao được. Anh em yên tâm, kiểu gì tao cũng có cách.

Em là thằng ít tuổi nhất bọn. Em nhập ngũ khi mới 17. Các chú ở phường còn

bắt em xin chữ ký phụ huynh vào đơn nhập ngũ. Ngày về đơn vị huấn luyện, ma mới

bị ma cũ bắt nạt, em đánh từng thằng không nương tay. Kết quả

là bị

thuyên

chuyển sang đơn vị chiến đấu. Nhưng được cái, anh em nỗ lực, tin yêu, bảo vệ

nghe này. Nghe hơn cả mấy ông sỹ quan chỉ huy.

Chỉ một phút nóng chí vào lúc này. Hậu quả sẽ khôn lường. Em bảo thằng Minh đưa em quả lựu đạn đang cầm trong tay. Chỉ sợ nó nghĩ quẩn, liều mạng với mấy thằng Tàu thì nguy. Đến lúc này, em thấy cần phải sống, cần phải về, không được manh động.

Mọi người đói lả. Không dám ăn nhiều lương khô. Em bảo, thôi ăn đi, ăn hết đi để lấy sức mà về đến Việt Nam. Tối nay, tao sẽ đi kiếm đồ ăn dự trữ. Thằng Vinh nghe thấy thế, cười rạo rỡ, cho một phong 702 vào mồm, nhai nhồm nhoàm. Thiếu nước, nó bị nghẹn. mãi mới nuốt được. Em bò xuống khe lấy nước cho anh em. Đói thì 30 ngày mới chết, khát thì chỉ 3 ngày là chết.

Mấy thằng Tàu đang tắm dưới suối. Em chỉ cách chúng nó khoảng 20m. Quên

áo, súng đạn chúng vứt đầy trên bờ. Ngon quá, nếu mà không sợ bị lộ, em nấp ở

đây, kéo một băng, máu bọn Tàu sẽ hoà với nước suối, chảy về xuôi, gột rửa cho những linh hồn đồng đội đã ngã xuống vì quê hương.

Buổi chiều, chúng nó lại đổi quân. Chúng quyết bắt sống anh em. Em lăm lăm, may bọn này là lính sơn cước, trèo núi thì nhanh nhưng hơi bị ngu. Gặp lính biên phòng, dùng chó nghiệp vụ đánh hơi thì bọn em không thoát được.

Tối đến, anh em đã xơi hết khẩu phần lương khô. Em sẽ đột nhập doanh trại bọn Tàu, kiếm cái ăn. Định mặc mỗi cái quần đùi và mang theo con dao găm cho

gọn nhẹ. Thấy không ổn. Lính hà nội cởi quần áo ra da trắng như cục bột. Không

trắng không sao, kẻ kém mắt cũng phát hiện ra. Em lại mặc quần áo vào, kẻ ra cũng hơi vướng víu, nhưng chịu được.

Bọn Tàu đang ăn tối. Chúng cũng tổ chức sáu người một mâm như quân đội ta. Mỗi thằng một bát canh, to bằng cái chậu rửa dĩa của chị em. Mùi thức ăn bay ra làm em nuốt nước bọt ừng ực. Không khéo tiếng nuốt nước bọt gây ra tiếng động lộ thì chết. Em không nuốt nữa, nước dãi túa ra 2 bên mép, chảy cả xuống cổ.

Một thằng ăn xong, bô lô ba la cái gì đó rồi đi ra ngoài. Nó đứng ngay cạnh em, cời khuy quần rồi đi toilet. Đái mãi không hết. ăn nhiều uống nhiều thế kia cơ mà. Em không dám thở, sợ nó nghe thấy. Gần quá. Em có cảm giác, quàng tay một cái, làm đến roẹt, đứt ngay động mạch cảnh, kêu đằng giời. Tay nắm chuôi dao, tay kia sờ vào lưỡi xem có đủ độ sắc làm một nhát không. Nếu nó nhìn thấy em, chỉ cần có một hành động bất thường, em sẽ thịt nó ngay. Rồi sau tính tiếp. May quá, nó đi xong, đứng vung vẩy cho hết nước rồi vào lán.

Chúng nó đã ăn xong. Bọn nuôi quân đang thu dọn bát đĩa. Em bò vào gần bếp dã chiến. Mắt em hoa lên: thịt hộp, lương khô, thực phẩm để tràn trề trong những hòm gỗ thông sơn màu xanh ***** ngựa.

Em lấy một cái túi bẩn vứt ở đây, cho một số đồ ăn vào, bò ra. Vừa đi vừa nghĩ không biết chúng nó có phát hiện ra mất túi không. Liều quá. Thôi thôi kệ, chắc chả chú ý đến cái túi này đâu, mà hình như chúng nó vứt đi rồi thì phải.

Xuống đến nơi. Mấy anh em mồ hôi vã như tắm. Chúng nó ngồi dưới sợ hơn em bò lên. Chúng nó lo cho em. Em bảo, sợ cái gì... gì. Tao mà không đi lính, thì chắc tao cũng đi ăn cắp. Thầy tử vi xem cho tao lúc tao mới sinh bảo thế. Em pha trò nhưng không thằng nào dám cười. Chúng nó sợ quá, mất cả khôn.

Em dùng lưỡi lê, mở hộp thịt, bón cho thằng Luyện. Nó trệu trạo nhai, mãi không nuốt được. Em đành cho nó húp nước thịt. Em bảo nó cố mà ăn. Ăn để sống. Sống để xem cái đứa kia có mất đi không. Nó cười cười rồi lại thiếp đi. Cánh tay

nó đã cầm máu, nhưng nhiễm trùng, sưng to, đỏ lựng như bắp chuối. Người nó nóng hần hập.

Lại một đêm không dám ngủ. Em bị bệnh nghiến răng, ngủ là nghiến ken két. Trời đất âm u thế này, tiếng nghiến răng vang cả cây số. Bọn Tàu trên kia mà nghe thấy, có không biết là tiếng nghiến răng của người, cũng tưởng của thú. Phệt cho một quả na xuống đây thì chết oan. Em bặt lưỡi lê.

Ngồi tựa vào vách đá, mở mắt trừng trừng. Thi thoảng cái đầu lại gật xuống. Mũi lê dăm vào trán, tỉnh ngủ ngay.

Đã sang đến ngày thứ tư bên đất Tàu. Sáng hôm đó, chúng vẫn đối quân phục kích. Em bảo mọi người cố chờ nốt hôm nay. Nếu tối nay, chúng rút bọn phục kích về, bọn em sẽ rút trong đêm. Ban ngày, ngủ gà ngủ gật. Anh em chia nhau cảnh giới xem động tĩnh của bọn Tàu trên sườn núi. Đến chiều, ca trưởng Vinh gác, nó vội lay em dậy, bảo ra xem lạ lắm.

Em trườn ra ngoài, tìm một chỗ kín đáo, lấy thêm cây rừng che cho chắc

chắn, chăm chú quan sát. Hình như bọn Tàu tăng thêm quân. Lính Tàu ở đâu kéo

về đông lắm. Chết rồi, thế này thì không có cơ hội rút về đêm nay rồi. Mồ hôi rịn ra ướt cả áo. Nhưng mà lạ thật. Có thằng bị thương, đi đứng tập tễnh. Có bọn khiêng xác, nhiều lắm.

Thôi đứng rồi, bọn này chính là bọn tấn công điểm cao mà trung đội em sẽ

đánh vu hồi đây. Tức là trận chiến đã xảy ra. Ở đây khuất núi, không nghe được

tiếng súng. Anh em ơi, ở nhà có ai việc gì không? Chính ơi, mày có còn để sáng sáng

***** sang đất Tàu nữa không? Mà trung đội em không biết có kịp về đến nơi tập kết để táng nhau với bọn này không?

Em trở lại vị trí trú ẩn. Trao đổi tình hình và nhận định với anh em. Cũng có

khả năng, bọn Tàu thương vong thế này, chúng sẽ rút vào đêm nay hoặc sáng mai. Cũng có thể, đại đội sơn cước đang đóng trên kia, là lực lượng

hỗ trợ cho đơn vị đánh điểm cao. Nhưng bất ngờ gặp bộ đội ta, suy đoán tình hình không chính xác nên cố thủ ở đây.

Mà cũng có thể, cả đơn vị này nhập vào một, củng cố đội hình, lấy địa điểm này làm căn cứ rồi lại tiếp tục đánh lấn sang đất ta. Em cứ suy nghĩ miên man mà không có lời giải đáp cụ thể. Em bảo thằng Vinh, lên theo dõi tiếp xem chúng có căng thêm lều bạt dã chiến không. Thằng Vinh báo về, hình như chúng đang thu dọn. Bọn em thở phào.

Đến chiều. Chúng vẫn chưa có dấu hiệu chuyển quân. Em bắt đầu thấy lo. Thương binh mới rống như bò trong mấy lều quân y. Bọn nó vẫn dõi ca đi phục kích.

Tối hôm đấy, mọi người ăn tiếp chỗ thực phẩm lấy trộm của bọn Tàu. Bây giờ bọn chúng đông quá, em không dám mạo hiểm trộm cắp một lần nữa. Một đêm căng thẳng và không ngủ lại trôi qua.

4h sáng, thằng Tạo lay lay em thì thầm, chúng nó đang rút. Chúng nó đang rút thật. Chúng đang xuống núi. May quá, đường chúng leo xuống cách xa bọn em cả trăm mét. Nó mà xuống đường này có khi anh em không kịp chạy.

Em hội ý nhanh. Rút thôi. Nhưng không rút theo đường cũ. Sẽ rút theo đường vòng qua quả núi kia. Nếu vẫn còn bọn phục kích. Mình sẽ xuất hiện sau lưng chúng

nó. Mình chủ động, nó bị động. Mình sẽ đánh vượt mặt chúng nó để về Bọn Tàu ở

đây chắc cũng rút khá xa, chúng không kịp gửi quân viện trợ đâu. Mà quân viện trợ có đến nơi, thì có lẽ mình đã ngửi rung đùi uống rượu trong hầm rồi. Còn bọn phục kích trong lòng thung lũng này, không sợ lắm, vì chúng mệt mỏi lắm rồi. Vả lại, lúc đó, mình trên cao, nó dưới thấp, thoải mái mà nện.

Bọn em kiểm tra lại đạn dược. Không đến nỗi tồi. Khó khăn nhất là thằng Luyện, nó không đi được nữa, mê man, mù mịt. Em bảo thằng Tạo và

thằng Vinh hai đứa 2 bên dìu thằng Luyện. Khi nào gặp địch thì quăng nó vào hốc đá nào rồi đánh. Em đi trước, 2 thằng dìu Luyện đi giữa, thằng Minh đi cuối.

Bọn em đi chậm vì có thương binh, và

lại đi chậm để

dò đường và nghe

ngóng. Quả như em dự đoán. Đi được 2 tiếng, trời đã sáng rõ, em phát hiện ra bọn phục kích. Chúng có khoảng hơn 10 thằng. Chúng đang tập thể dục cho người ngợm đỡ mỏi vì cả đêm nằm phục.

Theo thường ngày thì giờ này chúng sắp đổi ca. Vì vậy chúng rất mất cảnh giác. Phía trước chúng có rất nhiều tảng đá để che chắn, nhưng sau lưng chúng, đối diện với bọn em lại tờ ho. Chúng không nghĩ là bọn em đi đường này. Em ra hiệu cho mọi người. Tìm chỗ nghỉ ngơi cho Luyện.

Nó đã tỉnh, nó thều thào xin quả lựu đạn. Nó chỉ đủ sức để nếu có mệnh hệ gì thì dùng răng cắn chốt quả lựu đạn. Một giọt nước mắt lăn trên gò má nó. Em thấy cay sống mũi, nhưng không còn thì giờ nữa. Em nhanh chóng tìm vị trí chiến đấu. 3

thằng kia cũng vậy. Thằng Tạo đi khom, vừa đi vừa lấy tay gãi gãi đũng quần. Chắc lại bị rỉn rồi.

Cả bốn thằng cùng đồng loạt nổ súng và hô xung phong. Thét xung phong chứ không còn là hô nữa. Cho khí thế, cho áp đảo. 5,6 thằng Tàu gục ngay sau loạt đạn đầu tiên. Lũ còn lại nháo nhác như ong vỡ tổ. Thằng vội đi lấy súng. Có thằng đang ị hốt hải không kịp kéo quần cứ thế bò lê tìm chỗ nấp.

Bọn em tiếp tục bắn, bình tĩnh tiêu diệt từng thằng. Bọn tàu bắt đầu bắn trả. Đạn đập bôm bốp vào vách đá xung quanh em. Thằng Tạo ném một quả lựu đạn về phía sau tảng đá. Cùng với tiếng nổ là vài cái mũ bay lên.

Bọn Tàu bị đánh bất ngờ, lại vào thời điểm bất ngờ, khiến chúng không kịp trở tay.

Trận đánh kéo dài độ 20 phút. Mấy thằng Tàu còn sống đã bắn hết đạn. Lúc cuống chúng chỉ kịp vớ lấy súng. Mỗi khẩu cùng lắm có 30 viên. Chúng không dám bò ra chỗ để đạn, thằng nào bò ra em bắn rất rạt. Chúng cởi áo may ô mặc lên đầu súng xin hàng.

Chúng không dám đợi viện binh ở phía bên kia núi, trong thung lũng. Chỉ sợ

bọn em tung thêm mấy quả lựu đạn thì chấm dứt. Em bảo thằng Tạo và thằng Minh bắn yểm trợ, em và thằng Vinh bò ra bắt chúng nó. Đầu tiên, em vứt hết vũ khí đạn dược của chúng xuống vực.

Sau tảng đá, có 6 thằng Khựa, mặt mũi tái mét, run rẩy. Có thằng vẫn đang mặc quần đùi. Có thằng chưa kịp lấy súng. Thằng Vinh bảo bắn hết chúng nó đi trừ hậu họa. Em bảo không được. Chúng nó là tù binh. Vinh cãi nhưng mình có đem về Việt Nam được đâu. Em bảo Vinh trói chân trói tay bọn nó lại đã. Vinh sợ đi rồi thì chúng sẽ cởi trói cho nhau.

Em bảo cứ yên tâm. Sau khi trói tay trói chân từng thằng, em trói 6 thằng quay lưng vào với nhau. Gài một quả lựu đạn rút gài tuốt chốt vào nút trói. Chúng mà gỡ, chốt tụt. 6 thằng đang dính chặt thế này, chạy đường giời. Trừ khi có thằng khác đến gỡ. Sờ súng còn lại, thằng Vinh tháo quai lát, vứt thật xa xuống vực. Thằng Tạo đã kịp thời mót được mấy phong lương khô của bọn Khựa, đưa cho thằng Vinh một thanh. Lương khô bọn này ăn ngon hơn của ta.

Em ra hiệu rút nhanh. Theo như dự tính, khoảng một tiếng sẽ gặp nốt toán còn lại. Lần này đánh sẽ gay go hơn vì chúng nó cũng chủ động. Mình chỉ có lợi điểm là ở trên cao và bí mật về lực lượng.

Không đầy một tiếng, cánh quân kia xuất hiện. Không đông như toán trước, nhưng chúng tiến cẩn thận hơn. Vừa đi, chúng vừa tìm địa thế ẩn nấp. Em ra hiệu cho mọi người tản ra. Phương án tác chiến lần này phải thật bài bản. Đầu tiên bắn rớt xung quanh toán quân, khiến chúng co cụm

lai, em sẽ chúng chết có b`ây, xuống âm ty có bạn có bè ,dùng M79 phệt cho.

HỒI KÝ ĐÁNH TÀU - 5 NGÀY TRÊN ĐẤT ĐỊCH

Cao Sơn
dtv-ebook.com

Phần 2

Mọi việc diễn ra như mong muốn. Nhóm đầu tiên, vọt một quả M79 chơi 6 thẳng. Bọn còn lại biết có bên ta có hỏa lực mạnh, chúng không co cụm nữa. Bên chúng có một khẩu trung liên, khắc đạn điếc nhĩ. Chúng còn độ 5 tên, như vậy là tương đối cân bằng lực lượng.

Bây giờ cứ thông thả mà đánh. Bọn viện trợ có tới được cũng phải mất nửa ngày đường. Trận chiến có vẻ căng thẳng, lựu đạn 2 bên đầu không nhắm tới. Em lấy cái mũ sắt cướp được của bọn tàu, đội lên đầu súng, thò một chút xem sao. lập tức đạn va choang choang, tay rung bần bật.

Vị trí của em thế là mất thế thượng phong rồi. Chắc là lúc em tụt xuống để thay băng đạn thì chúng trồi lên đây. Em tính kế trườn ra chỗ khác. Khó quá, mình giờ cái mũ mà đã thế. bây giờ quăng thân ra khác gì bị thịt. Đang suy nghĩ lung mung thì chợt nhìn thất khe hở giữa 2 phiến đá, to gần bằng cái bát. Giờ thương ta rồi, khác gì lỗ châu mai đâu.

Em kê súng vào khe hở, tìm mục tiêu. Mấy chú thấy em không bắn, nhấp nha nhấp nhồm, có lúc thò cả nửa đầu lên khỏi chỗ ẩn nấp. Em bình tĩnh lấy đường ngắm. Cái đầu kia kìa, của thằng giữ trung liên. Em nín thở bóp cò. Cái đầu bật ngửa ra đằng sau. Tiếng mũ sắt đập vào đá kêu loảng xoảng. Bọn Tàu thấy vậy vội thụp xuống, anh em vội trồi lên lấy đường ngắm trước. Thế thượng phong lại thuộc về ta.

Em bảo mọi người bắn áp đảo để em bò lên ném lựu đạn. Anh em bắn rất ràn rạt, không thằng tàu nào dám ngóc đầu lên. Em vừa bò vừa lẩn, chỉ sợ cậu nào chúi mũi súng xuống đất thì em tiêu đời. Em rút chốt quả lựu đạn thứ nhất, buông mỏ vọt cho búa đập vào nụ xoè, đếm đến 3 mới ném. Quả thứ 2 cũng thế. Mỗi một quả, hi vọng một tăng chầu diêm vương.

Anh em tranh thủ lúc chúng rối trí, thay đổi vị trí ẩn nấp có lợi hơn.
Vừa đi

chuyển, vừa nhả đạn. Bọn tàu bắt đầu rút chạy, chúng còn 3 tên. Lần này thì anh em quyết không để sống trừ hậu hoạ.

Sau khi tiêu diệt tên cuối cùng. Mọi người nhìn nhau vui mừng, nhưng không ai nói gì. Bốn anh em thay nhau rìu Luyện. Cứ nhằm thẳng hướng Nam mà tiến. Đến chiều tà, không biết đã về đến đất Việt hay chưa. Đang đi, bỗng dừng em bị ai đó ôm chặt chân, đẩy ngã dúi về phía trước. Ngay lập tức bị một cái bao tải trùm lên mặt, tay bị trói ghì.

Em ho sặc sụa vì cái bao tải hôi quá. Sơ sĩnh quá đi mất anh em ơi, đánh mãi

không ai chết, bây giờ lại bị chúng nó bắt sống. Em còn đang ho, chưa kịp hoàn

hồn, nghe thấy tiếng ào ào báo cáo tiểu đội trưởng bắt được 5 thằng Tàu, trong

đó có một thằng bị người nhà.

thương. Giờ

ơ, hoá ra là quân ta. Em thét lên. Người nhà,

Cậu tiểu đội trưởng nghe thấy thế vội bảo anh em bỏ cái bao tải trùm kín mặt bọn em. Em thề thào đọc mật khẩu: Quê hương, quê hương...

Cậu tiểu đội trưởng sững người một lúc rồi bảo mật khẩu đã thay đổi. Em bảo em đánh nhau bên kia năm ngày nên không biết thay đổi thế nào, chỉ biết mật khẩu cũ hỏi Quê hương, trả lời Đất mẹ.

Cậu tiểu đội trưởng bỗng xây xở đến ôm chầm lấy em, miệng lẩm bẩm, lính 301 hả? Mọi người tưởng các cậu đi rồi. Hôm qua vừa có điện từ chỉ huy mặt trận xuống các đơn vị nêu gương hi sinh anh dũng của các cậu.

Thế là bọn em về được đến Việt Nam, sau năm ngày đấu trí đấu súng. Em cũng không hiểu, sau này các ông nhà văn viết truyện toàn lấy ở đâu đâu, còn vụ của em thì không thấy ai đề động đến, hay là vì đi đâu gì tể nhị chẳng.

Bọn em cũng không kịp hỏi những người lính vừa bắt bọn em thuộc đơn vị nào. Gặp người nhà là mừng lắm rồi. Họ bảo về chỗ họ ăn uống, nghỉ ngơi rồi về đơn vị sau. Em hỏi đơn vị em còn cách bao xa, đi như thế nào. Cậu tiểu đội trưởng bảo một người lính dẫn đường rồi dùng máy 2W gọi về sở chỉ huy, thông báo về tình hình của bọn em.

Hoá ra chỗ này chẳng xa đơn vị em là bao nhiêu, vòng qua mấy quả đồi trọc, trèo lên con dốc đi một đoạn là thấy. Chỉ có một đoạn đường chừng 5km đường chim bay mà bọn em đi hết 5 ngày. Bây giờ nghĩ lại, vẫn thấy tổn.

Anh em đơn vị nghe báo bọn em về Mừng quá, nhiều người chân đất cởi trần chạy xuống chân dốc đón. Thắng Sơn vừa chạy vừa khóc hu hu. Gặp em, nó bảo

tao tưởng bọn mày không về tao ân hận cả đời. Em bảo trình sát luồn sâu mà đi rừng như cú.

Anh em không cho bọn em đi, họ bảo bọn em đã quá mệt, bọn em xứng đáng để họ khênh lên núi. Một phần vì mệt, một phần không muốn phụ lòng tốt của mọi người, mấy thằng nằm mơ ra cho anh em khiêng. Mọi người đưa luôn bọn em về tiểu đoàn.

Tiểu đoàn trưởng là lính đánh Mỹ. Gan ông là gan cóc tía. Ông đã từng đánh giáp lá cà cùng lúc với 2 thằng Mèo. Ông chạy ra đón từ đầu chiến hào. Ông vỗ vai, lắc lắc rồi ôm từng thằng. Mắt ông ngấn nước.

Ông bảo chúng mày khá lắm, lính mới mà thế này thì có thằng giặc nào mà ta không thắng. Ông nói tiếp, hồi trưa, ông có nghe thấy tiếng súng bên kia bên giới, ông hỏi sở chỉ huy xem có đơn vị nào tác chiến bên ấy không. Trên sở chỉ huy cũng không biết gì. Ông không dám nghĩ là mấy thằng còn sống đang choảng nhau với địch. Ông đoán là bọn Tàu bắn nhầm nhau.

Thằng Luyện được đưa ngay về tuyến sau trong đêm hôm ấy. Mãi sau này em

mới gặp lại nó, một ống tay áo gió thổi bay phất phơ. Nó bảo cánh tay tử, phải tháo khớp.

ấy bị hoại

Em báo cáo chuyện không mang được súng về vì lý do bảo toàn tính mạng. Tiểu đoàn trưởng trầm ngâm. Ông là lính già, đánh hàng trăm trận, ông biết việc bảo toàn vũ khí đạn dược rất khó. Nhưng quân lệnh là như thế. Mất súng là có tội. Ông sẽ xem xét tình tiết cụ thể để báo cáo cho trung đoàn sau.

Em về đến hầm, thằng Chính đang ngủ gật. Nó nhìn em cười. Nó bảo may cho bọn em, nó không tạm biệt nên em còn sống để về. Em bảo, 5 thằng bọn tao còn vĩnh biệt mà bây giờ vẫn sống nhờ thì sao? Nó cười, tí nữa thì thiếu một thằng buổi sáng cùng nó đi sang đất Tàu. Mà bây giờ phải cẩn thận đấy. Bọn Tàu đang ở gần lắm, nó dùng súng bắn tỉa, suýt nữa thì tao cụt mất chim. Nói xong nó cười nắc nẻ.

Em lăn vào hầm, bảo nếu bọn bộ binh Tàu tấn công thì đánh thức, còn pháo bắn thì mặc kệ, cho em ngủ một bữa. Nói chưa dứt câu, rằng em đã nghiêng kèn kẹt. Cũng không biết là em ngủ bao lâu. Có lẽ phải một ngày một đêm. Khi em bừng mắt là gần chập tối. Thằng Chính đang ngủ gật lau súng ở cửa hầm. Nó hỏi đói không, ăn cơm đi. Bữa nào nó cũng đi lấy cơm cho em, sợ em thức giấc thì có cái ăn ngay.

Em đói quá, và một lúc hết ngay đồng cơm nguội. Nó bảo, đại đội phó chính trị xuống bảo khi nào thức thì viết bản tường trình. Em hỏi lại, bản tường trình mất súng hay bản báo công? Nó bảo không rõ và ngạc nhiên, ở thế 2 cái đấy khác nhau à?

Lúc này em mới nhớ đến trận đánh vừa rồi. Em hỏi nó chuyện đánh đấm thế nào? Nó kể:

"Bố tiên sư cái bọn Tàu. Sau khi bọn mày đi nửa ngày, pháo bắt đầu giót

xuống điểm cao". Em hỏi lại, cối hay pháo? Nó à lên "chắc là cối". Chúng bắn lâu lắm, lâu hơn mọi khi nhiều lần. Mà lính mình đã làm sạch cả một vùng, làm sao mà trinh sát pháo của nó vẫn bò vào trận địa để hiệu chỉnh nhỉ. Bọn nó bắn trúng lắm".

Em bảo, cối thì cần đi... gì trinh sát, ở bên kia nó dùng ống nhòm cũng chỉnh

được. Nó lại ừ nhỉ. Đúng là đồng chí nông dân, đánh trận mãi mà vẫn chưa phân

biệt được cối với pháo.

Nó tiếp: "Tao có dám bò ra khỏi hầm đâu, nằm bẹp gí. Đại đội trưởng đội mũ

sắt, theo giao thông hào đến từng hầm động viên anh em chiến sỹ. Ông ấy bảo tỳ

nữ là nó đánh lên đấy. Chuẩn bị tinh thần. Chẳng bảo thì tao cũng chuẩn bị tinh thần. Oánh đến trận thứ 6 mà không biết sau cối thì bộ binh xung trận thì ngu quá mày nhỉ".

Em hưởng ứng, ngu thật! Nó lại tiếp tục "Lần này khác, không đợi pháo... à... cối dứt, súng bộ binh của Tàu đã nổ chí chát dưới chân điểm cao. Bỏ mẹ. Trên vẫn giã cối, dưới bộ binh vẫn xung trận. Chắc đợi bộ binh áp sát trận địa thì cối mới dừng đây. Bên gác bên cạnh, trung liên của thằng Lượng đã réo rất nhỏ đạn. Mả bố khẩu súng ấy như ma làm, lúc thì bắn hay thế, lúc thì hóc liên tục. Tao đội mũ sắt, lao ra ngoài. Mảnh đạn cối bay vào vào trên đầu. Dưới chân dốc. Bọn Tàu đang tranh thủ triển khai chiến thuật. Chúng lợi dụng khi cối bắn thì anh em mình rúc cả dưới hầm. Một quả đạn cối thối liều, rơi ngay dưới chân dốc. Đạn nó giết chúng nó. Ba bốn thằng bay lên phất pha phất phơ. Đúng là đạn của chúng nó mà. Gần thế, cối mình sao bắn được".

Em hỏi lại, cõi nó nện chính xác lắm à? Quân nhà mình thương vong nhiều không? Chính kể tiếp: "lúc đầu thì anh em chui tọt dưới hầm ếch, bịt tai nhắm mắt thây kệ nó bắn. Sau thấy bộ binh chúng triển khai nên ai nấy vào vị trí chiến đấu.

Lúc ấy bắt đầu thương vong nhiều. Cái hầm của thằng Trung kia kìa... đấy... chỗ hố đạn đấy. 3 thằng đi một lúc.

Em kêu thế à và bảo nó kể tiếp đi, đừng lan man quá.

Nó tiếp: " Bọn này nó hiểm quá. Nó triển khai bộ binh đều dụ lính mình ra khỏi

hầm để cho cõi nện. Mà lúc

ấy, quân mình đã nghĩ đến chuyện

ấy đâu. Cứ sợ bắt

cẩn một chút, bộ binh nó ào lên thì hối không kịp. Mấy bố sỹ quan chạy đôn chạy đáo hò hét anh em vào vị trí chiến đấu. Sợ bỏ mẹ, mảnh đạn bay rền rền trên đầu như thế ai mà chẳng sợ".

Em hỏi lại, sao mình không ào xuống đánh bỏ mẹ chúng nó đi. Chính bảo: "Mày ngu, đ... hiểu gì về binh pháp, mình chỉ cần dốc quân ra khỏi vị trí cố thủ, là bộ binh nó rút ngay về bên kia. Lúc đó không chỉ là mấy khẩu cõi đều đang bắn, mà cả họ hoả lực nhà chúng nó trút lửa vào mình. Chạy về cũng chả kịp".

Em à lên một cách ngớ ngẩn. Đúng là em chưa có nhiều kinh nghiệm chiến trường. Mấy ngày choảng nhau bên kia, một phần là bản năng cá nhân, một phần là sự thông minh đột xuất giữa cái chết và cái sống. Mà có lẽ, phần nhiều là may mắn nên mới thoát chết. Giờ về trạng thái bình thường, thấy mình ngô nghê thật.

Thằng Chính lại kể tiếp: "Ông Lượng, tiểu đoàn trưởng lo sốt vó, theo ông ấy

dự tính thì giờ cái trung đội của mày phải thịt xong lũ cối rồi chứ. Sao mà chúng nó vẫn ngang nhiên khạc đạn thế kia. Ông động viên anh em, sống chết cũng phải bám chiến hào nhé. Đội bom đội đạn để bám chiến hào. Sẻnh một tý là mất điểm cao đấy. Mà lúc ấy, bọn tàu vẫn không xông lên, cũng chẳng rút lui. Thi thoảng chúng lại bắn cách cách đùng đùng trên người. Đạn cối vẫn nện đều đặn. Ông Lượng liên lạc với sở chỉ huy xem có tin tức của trung đội mày ko. Trên đấy bảo không. Ông ấy càng lo. Tao cáu quá, lấy khẩu B41 của thằng Tình bỏ xuống phía dưới, tìm cái thằng cạnh đùng ấy, phụt cho nó một phát.

Trượt mới đau chứ. Lúc ấy cuống, tao quên mẹ nó mất B41 lấy đường nhắm

ngược với chiều gió. Tao lại lấy xuôi chiều gió như B40. Có mỗi viên đạn, bắn xong thấy tiếc quá, bao nhiêu công mới bỏ được xuống đây, giờ bắn trượt lại hết đạn. Mà cái khẩu B41 này, hết đạn khác gì cái tuýp nước đầu mày nhỉ, vô dụng quá. Tao lại bỏ lên. Ông Đại đội trưởng đang gào khản cổ, lạc giọng, yêu cầu triển khai cái này, triển khai cái kia. Thương binh bắt đầu nhều. Phần lớn là bị mảnh đạn. Trung đội 24 (quân y) chạy ngược chạy xuôi không hết việc. Ông Lượng thương lính quá. Thế

gọi là nướng quân đây. Ông ra lệnh chia nhau ra mà xuống hầm tránh đạn. Chỉ giữ lại trên này ít thôi.

Chắc ông đọc được chiến thuật của mấy thằng Khựa dưới kia. Toàn bộ những người nằm trên đầu phải bắn. Không trúng cũng bắn, không có địch cũng bắn. Bắn rát vào để bộ binh chúng không có cơ hội tiến lên. Anh em toàn tụt dưới hào, giờ súng lên đầu nhả đạn đấy chứ. Thay phiên nhau như thế. Lượng thương binh giảm hẳn. Đến chiều, cối ngừng bắn, bộ binh chúng cũng rút. Ông Lượng nhận xét tính hình, nếu chúng nó dùng chiến thuật này, chắc chắn tối nay chúng sẽ không đánh. Chúng sẽ đánh vào ngày mai, cốt để lính ta nhìn thấy mà chui ra khỏi hầm để hứng pháo. Thế là tối hôm đó tao ngủ một giấc ngon lành". Hôm sau, cả buổi sáng, toàn bộ mọi người chuẩn bị tinh thần chiến đấu. Mấy thằng hôm qua bị thương nhẹ cũng không chịu lui về tuyến sau. Vài thằng nghĩ ra sáng kiến lấy mũ sắt

của anh em dưới hầm, đội liề 2 cái cho chắc chắn, bám trụ ngoài chiến hào.

Đến trưa, bọn tàu vẫn không có động tĩnh gì. Không hiểu chúng nó định giờ trò

gì đây? Chúng định chơi kiểu xa luân chiến ư? Đợi cho lính nhà mình kiệt sức và

thương vong nhiều mới tấn công ư? Tao đề nghị ông Lượng cho một số anh em dũng cảm, mang theo hỏa lực mạnh, bò xuống, cận chiến khiêu khích.

Ông Lượng không đồng ý, ông ấy bảo sẽ đánh thế nhưng không phải là lúc này.

Bây giờ cái quan trọng nhất là khoá mồm những khẩu cối lại. Mà lúc đầu nhĩ, đi hơn một ngày rồi còn gì?".

Ấy bọn mày ở

Em lắm bầm, thôi, kể kiếp đi, biết rồi còn hỏi làm gì.

Thằng Chính tiếp: "Đến trưa, mọi người đang ăn, mặt đất rung lên bần bật, đất đá rơi rào rào. Mọi người bật dậy, xách súng sách mũ chạy ra. Chúng nó tăng

cường thêm hỏa lực mày ạ. Rõ ràng là tiếng nổ của pháo 105 xen lẫn cối 82. Bọn

Tàu lại bắt đầu triển khai quân. Ông Lượng ra lệnh giữ nguyên chiến thuật hôm qua để bảo toàn lực lượng.

Bọn tàu bắn độ 1 tiếng thì thấy đạn rơi lung tung, không chụm nữa, sau thấy

thừa dầ ả tất hản. Ở đây nghe thấy tiếng súng vọng về Ông Lượng không kìm

được, nhảy lên khỏi chiến hào hô: " Trung đội 4 khoá mồm được hoả lực r ấ. Đại đội 2 bảo vệ điểm cao, 2 trung đội còn lại của đại đội 1 theo tôi đánh xuống phía dưới. Anh em hô xung phong ầm ỹ, vừa hô vừa tập hợp lực lượng. Dưới núi, bọn Tàu bắt đầu hoang mang.

Chúng không giữ được bình tĩnh như hôm qua nữa. Bọn nó bắt đầu vỡ trận. Không có cối, pháo iểm trợ là bọn nó hoảng r ấ. Ông Lượng dẫn 2 trung đội xuống, vừa tiếp cận vừa bắn. 2 trung đội lại chia thành nhiều nhóm nhỏ. Mỗi nhóm khoảng 4,5 người. Nhóm nào cũng có hoả lực, ít ra thì trung liên, không thì B40 hoặc M79. Bọn Tàu cũng đánh trả, vừa đánh vừa rút".

Em hỏi Chính lúc đó ở trên hay ở dưới.

Nó bảo: "' Ở trên, tao thuộc ở trung đội hoả lực cơ mà. Quân mình đánh cho

chúng nó ra xa, rơi vào tầm ngắm của trung đội tao. Lúc ấy cối mình mới nện.

Sướng tay lắm mày ạ. Bộ đội mình được lệnh lui quân, không đánh tiếp nữa. Ông

Lượng bảo đánh nữa là lọt vào vòng vây của nó. Bởi lực lượng đánh chiếm điểm cao thật sự chưa xuất hiện, chúng còn đang ém quân đợi lệnh.

Thằng Quân mông béo bò nhấp nha nhấp nhồm, bị sấn, không ng ấ được la oai oái".

bắn mất một miếng thịt

Em hỏi tiếp, thế đêm hôm ấy nó có đánh không?

Chính bảo: "Không, đêm hôm ấy nó không đánh. Ông Lượng đoán sai. Chẳng

hiều vì sao nó không đánh. Nhưng mới sáng sớm thì nó đánh. Chắc nó đợi cả đêm lính mình thức, gần sáng quá mệt rồi thì nó mới đánh. Đêm qua lính nó sang đông

quá. Chỗ nào cũng thấy chúng nó. Đằng trước, đằng sau, hai bên đều thấy bọn

quấn xà cạp. Ông Lượng lo quá. Không nghĩ là chúng đông thế này. Lực lượng đánh tập hậu thì có mỗi trung đội mày. Hôm qua đã chiến với bọn cối rồi, không biết thương vong thế nào. Mà có còn nguyên vẹn thì cũng mỏng lắm so với chúng nó.

Chúng bắt đầu tấn công. Chúng áp sát điểm cao nhanh lắm. Khẩu trung liên của thằng Lượng đang nổ như pháo rang bỏng cam tít. Tao tưởng nó dính rồi, vội bỏ

sang ngách bên ấy. Nó đang ngửi thụp xuống móc vỏ đạn hóc. Khẩu súng lại giờ

chúng, bây giờ chỉ bắn các búp như súng trường. Tao bảo thằng Lượng vất mẹ nó

khẩu ấy đi, lấy AK mà đánh. Nhanh lên không nó tràn vào bây giờ. Tầm bắn lúc ấy khoảng 100 đến 300 mét, lựu đạn vô dụng.

Vài anh em chỉnh lại hướng bắn của cối 60, nện thẳng vào chúng nó. Cối bắn gần thế nguy hiểm lắm, mình chết như chơi. Nhưng thầy kệ, Chúng nó đông quá mà. Ông Lượng chạy đi chạy lại. Ông gọi điện về trung đoàn yêu cầu tăng thêm quân. Chúng nó khép vòng vây rồi. Bắt đầu thấy tiếng súng của trung đội tập hậu.

Ông Lượng mừng quá, động viên anh em đánh mạnh vào. Quanh tao bỏng sáng nhòa, nóng hừng hực.

Bỏ mẹ, chúng nó thổi B40 đấy. Tiếng súng của thằng Lượng tắt hẳn. Vài cụm lửa kèm theo tiếng nổ lớn giữa lực lượng chúng nó. Lúc ấy, tao cũng chẳng hiểu là hoả lực gì. Bọn nó nhốn nháo, chạy tứ tung. AK của tao

bắn nảy tung tung, tê tay quá. Khẩu của mày là đời sau, có khuyết chống nảy. Khẩu của tao khác đ... khẩu cạcbin. Tao chạy sang lấy khẩu súng của thằng Lượng. Nó tựa lưng vào vách hào, mắt vẫn mở trừng trừng. Máu rỉ ra từ tai và mũi. Tao cũng chẳng kịp vuốt mắt cho nó. Vợ vội khẩu súng là nhồm lên táng tiếp.

Bọn tàu bắt đầu chia nhỏ quân ra theo từng nhóm. Một vài nhóm đã tiến đến gần ta lắm rồi. Tao thấy ông đại đội trưởng rút súng ngắn ra bắn. Ông này có vấn đề

hay sao ấy? Lúc đấy thì oai với ai mà dùng súng ngắn. AK của thương binh ngắn

ngang dưới giao thông hào sao không lấy. Súng ngắn bắn xa 50m mà trúng tao gọi ông ấy bằng cụ ngay.

Hình như sau đó ông

ấy cũng thấy sự bất hợp lý, ông

ấy đổi súng sang CKC.

Vẫn dở hơi, loại này các búp 5,6 phát lại hì hục lấp đạn. Tao gần hết đạn, may quá lúc ấy phía sau chuyển đạn lên.

Tao bảo sao không lấp sẵn vào hộp tiếp đạn cho anh em, bọn nó bảo thiếu người. Bên ngách hầm gần đấy bị sứt vách, hở tơ hở. Mấy thằng bên đấy bò sang

ngách bên này cho nó có anh có em. Thằng nào thằng ấy mồm toàn đất. Thằng

Kiên vị một viên rẹt qua tai, máu chảy ròng ròng. Chẳng chịu băng bó, nó bảo để thế tý là khô miệng ngay, như đĩa cắn là cùng.

Mệnh lệnh được ban xuống. Bằng mọi cách phải bám trận địa, kẻ cả phải đánh giáp la cà. Còn một người thì còn đánh. Tao nghĩ chả đánh thì

chạy đi đâu, việc gì phải lên gân lên cốt, đúng là mấy bố sỹ quan chính trị.

Vị trí của trung đội 4 thất thủ rồi. Một vài thằng Tàu đã nhảy xuống được chiến

hào. Bên ấy đang đánh giáp lá cà. Tiếng thét của ta, tiếng khóc của tàu nghe to

hơn cả tiếng súng. Cứ đến đùm một cái đi luôn thì không sao. Bị lê dẫm vào người chết từ từ đau bỏ mẹ.

Thằng Kiên vừa bắn vừa di chuyển sang phía trung đội 4. May quá mình lại đẩy bật chúng ra khỏi chiến hào. Bọn dưới lên chưa kịp vì ta bắn rất quá. Bọn trên bị ta thịt hết. Bên ấy, địa hình địa vật có lợi cho bên nó, anh em bị thương khá nhiều.

Bọn Tàu cũng nhìn thấy được vấn đề, chúng tập hợp lực lượng khoét sâu vào vị trí phòng thủ của trung đội 4. Ông Lượng lập tức triển khai, chia lửa ở các nơi xung quanh về đây. Chúng nó cũng chẳng làm gì được hơn.

Tiếng súng của trung đội tập hậu rộ lên, gần lắm rồi. Phía bên này thấy bọn Tàu co lại thằng bắn lên trên, thằng bắn xuống dưới. Ông Lượng nhìn thấy vội kéo

một trung đội đánh xuống phía

ấy. Ông

ấy đoán sau lưng chúng là trung đội đánh

hậu. Phải đánh xuống để mở đường cho chúng nó lên đây.

Y như rằng, trên đánh xuống, dưới đánh lên, bọn tàu dạt sang sang một bên. Trung đội đánh hậu vừa đánh vừa giật lùi để lên chốt. Trên này phải ngừng bắn, thì thoảng bắn tĩa phát một thôi. Sợ luống cuống lại nện vào lưng nhà mình. Trung đội đánh hậu thiệt hại mất 1/3 quân số.

Đấy, mấy hôm sau thằng Sơn rùa với ông Trung đội trưởng phải ng ồi h ần viết bản kiểm điểm đ ấy. May mà lập công chuộc tội, diệt được đại đội cối".

Em lại phải nhắc nó kể tiếp, thằng này hay con cà con kê ngan ngỗng lắm.

"Lại một lần nữa, Bọn tàu nhảy được vào chiến hào. Lần này ở đoạn mé đ ầi

dưới kia kìa. Chúng nó đông lắm, đến vài chục thằng. Chui được vào chiến hào r ấi

chúng nó đánh loang ra 2 bên. Bên ấy yêu cầu trên này đánh thẳng xuống, trùm

đạn lên cả ta lẫn địch, thế thì mới giữ được. Nếu không, chúng cố thủ được chỗ ấy, Lấy chỗ đó làm cơ sở để đánh tiếp, ta còn mất nữa.

May quá, nửa tiếng sau ta lấy lại được. Chiến sỹ ta h ầu như chẳng còn ai. Một vài thằng còn sống vì bị thương r ấi giả chết nên thoát. Thằng Tiến, hình như ở gần nhà máy, chết đề lên một thằng Tàu. Gỡ mãi mới ra. Tay trái ôm cổ, tay kia vẫn nắm chặt cán dao, lưỡi dao cắm sâu vào bụng thằng Khựa. Thương lắm.

Đánh đến chi ều muộn thì chúng nó bắt đầu rút. Tao hoa mắt, tai điếc đặc. Bọn nó rút cũng không thu được hết xác. Hôm sau anh em phải đi dọn, nôn mãi về nhà không hết. Mà thấy không, đến hôm nay mà về mùi vẫn nồng nặc đ ấy thôi. Đến chi ều thì lính ở mấy điểm cao khác cũng đến chi viện. Lúc đ ấy trận gần tàn r ấi. Đến để hỏi chiến lợi phẩm à?".

Em bảo, sao lại mất quan điểm thế. Các điểm cao khác cũng phải giữ chứ, đi hết thì để đ ấy cho không chúng nó à?. Thằng Chính cười h ềnh hệch. Nó bảo nó biết chứ, nhưng nó cứ thích nói thế cho sướng m ồm đ ấy.

Trận đ ấy ta giữ được điểm cao. Gọi là thắng cũng được. Nhưng nói thật, không hoành tráng như phim đ ầu. Trước đây, em là thằng thích xem

phim chiến đấu của Liên Xô. Đánh r ồi mới thấy chiến trường không giống phim. Khốc liệt hơn nhiều. Tàn bạo hơn nhiều.

* * *

Thi thoảng em vẫn gặp lại anh em, nhất là dịp 22 tháng 12. Mấy anh em ng ồi lại với nhau, uống dăm ba chén rượu, nhắc lại chuyện cũ. Năm nào cũng thế, chuyện chỉ có vậy thôi nhưng đầu cảm thấy như vừa hôm qua. Cứ gặp là ôm nhau, như ở dưới chân dốc sau năm ngày đi lạc.

Thằng Sơn rùa giờ lang thang ở Hà Nội kiếm sống. Nó ng ồi khâu gi ầy ở ngõ Hào Nam. Nếu ai vô tình đi qua, sẽ thấy một người đàn ông có đôi mắt cười, cái lưng gù, cặm cùi đường kim mũi chỉ. Nó lấy vợ cũng giống như đi lạc đường. Tính nó thế. Lấy nhau một năm thì vợ bỏ.

Thằng Tạo giờ làm thợ khoan móng. Nó lang thang đi khắp các công trình. Thi thoảng về Hà Nội lại ghé thăm em.

Thằng Vinh về Ba vì nuôi bò. Giờ nó không ăn khỏe nữa r ồi. Chắc tại bú sữa bò nhiều quá đây mà.

Thằng Minh bán đồ gỗ ở Đê La Thành. Em cũng chẳng nhớ số nhà bao nhiêu. Hôm vừa r ồi qua nhà nó. Nó cho một cái kệ ti vi. Thằng này vẫn chưa lấy vợ. Hình như sau trận ấy cậu bị thọt cà, mất khả năng chiến đấu...